

PŘEMOSTĚNÝ /PRAVDA/

David Slížek: „Jsem rád, že dělám divadlo amatérsky“

Rozhovor s Davidem Slížkem

Jsi šéfredaktorem serveru Lupa.cz a dříve jsi působil na Aktuálně.cz nebo v Českém rozhlase. Jak ses vůbec dostal k médiím?

Po gymnáziu jsem měl na výběr mezi právnickou fakultou a žurnalistikou a nakonec jsem se rozhodl pro novinářinu. V prvním nebo druhém ročníku jsem začal pracovat v rádiu, tehdy se jednalo o rádio Alfa, které dnes už neexistuje. Potom jsem už u novinářiny zůstal. Začalo mě to bavit, dokonce i víc než škola, kterou jsem nakonec nedodělal.

Co ti na médiích přijde nejzajímavější?

Na to se dá dívat ze dvou stran. Z hlediska člověka, který v médiích pracuje, jde podle mě o hodně zajímavou práci. Potkáte spoustu zajímavých lidí, dostanete se na místa, kam se normální lidi nedostanou, jste u

událostí, které jsou přelomové v rámci České republiky. Když máte velké štěstí, tak i u světových událostí. Je to práce, která vám každý den přinese něco nového. Nenudíte se.

Co se týče pohledu čtenáře, já už nejsem úplně normální čtenář, protože se na články a zprávy dívám trochu jinak. Zvažuju, jak dobře je zpráva vystavěná, jestli by se nedala udělat líp. To se ale asi stává každému člověku ve svém oboru – díváme se na výsledky práce svých kolegů trochu kritičtějším okem než ostatní.

Lupa.cz se zaměřuje na internet a často píšeš články o technologiích, věnuješ se tedy tomuto tématu nejraději? Píšeš rád i o jiných věcech?

Internet je téma, kterému se věnuju už hodně let.

V rádiu Alfa jsem dělal už v devadesátých

...pokračování na další straně...

letech, kdy se internet rozvíjel a většina lidí ho ještě neměla doma. Alfa byl podle mě jeden z prvních pořadů, které se zajímaly o téma internetu. Dělal jsem tehdy rozhovory s lidmi, kteří se později stali zakladateli portálu Centrum.cz, ti tenkrát studovali na vysoké škole. Pořádali kurzy, na kterých lidi učili, co to vůbec internet je. Jezdili s velkým stanem, ten postavili někde na náměstí a ukazovali ostatním, jak by se měl internet používat. Takže mě to téma provází už od začátku.

Pak jsem docela dlouho dělal domácí zpravodajství, ať už v rozhlase nebo na Aktuálně.cz, ale i tam jsem k technologiím vždy inklinoval.

Co ty a divadlo? Kdy a jak ses o něj začal zajímat?

K divadlu jsem se dostal na gymnáziu, protože jsme měli takového osvětleného pana profesora, který tam založil divadelní kroužek. V druháku jsem začal účinkovat v představeních. Mojí první rolí byl Stroj na předpovídání počasí. Tři lidi jsme byli zavřeni v krabici a vždy v daném místě té hry jsme museli vystrčit z té krabice hlavu a říct něco ve stylu: „Vítr o rychlosti devadesát kilometrů v hodině,“ a zase zalézt dovnitř.

Od gymnázia už jsem se divadla nepustil. Když jsem šel na vysokou školu do Prahy, našel jsem si tam soubor, ve kterém jsem dodnes. Divadlu jsem vděčný za spoustu věcí, ať už jde o lidi, které jsem díky tomu potkal, nebo to, jak mi velmi výrazně změnilo život. Díky divadlu se člověk naučí vystupovat před lidmi a může si nanečisto ověřit spoustu věcí, které pak může použít ve svém vlastním životě.

A co ti na divadle připadá nejdůležitější?

Mám to štěstí, že divadlo není moje profese, protože profesionálové musí dělat nějaké kompromisy a podobně. Jsem rád, že dělám divadlo amatérsky – můžu ho dělat, jak chci, s kým chci a jak dlouho chci. Mám obrovskou volnost. Pro mě na divadle není tak podstatný výsledek, to, jestli je představení ve výsledku výborné nebo průměrné atd. Pro mě jsou důležití ti lidé, se kterými jsem v souboru, protože to je podle mě ta největší hodnota, jakou člověk může v amatérském divadle získat. Získáte kamarády na celý život, lidi, se kterými jste si blízcí, se kterými jste prožili celou řadu různých alternativních životů v různých postavách. To je věc, která je naprosto nenahraditelná.

Jaký je tvůj nejsilnější divadelní zážitek?

Je jich hodně. Vede u mě inscenace DOMA od souboru z Karolinky, která byla svého času i na Jiráskově Hronově. Byla to úžasná inscenace, která to nakonec dotáhla i do Národního divadla v Praze, kde se ten text inscenoval taky. Na to představení jsem šel a musím říct, že divadelní amatéři z Karolinky byli lepší než Národní divadlo. Šlo totiž o představení, které bylo napsáno opravdu o nich a o jejich kraji, lidé z Karolinky byli autentičtí.

Také mám hodně rád soubor Ad Hoc se svou operou Zmrazovač. Je to pro mě další z vrcholů, které jsem v amatérském divadle zažil, a to z hlediska kreativity a toho, co tenhle soubor dokázal udělat. Opera na amatérském jevišti se tak často nevidí a přitom je to přístupná věc pro všechny, nejde o nic elitního. To představení je výborné, viděl jsem ho už asi desetkrát.

den

Michaela Raisová: „Celé je to o uvědomění si sebe sama v prostoru“

Ve čtvrtek ráno jsem zavítala na seminář Pohň se, který vede Michaela Raisová. Účastníci se zde učí naslouchat svému tělu. Vnímat ho od tří základních bodů na chodidlech až po své těžiště. Celé objevování probíhá formou vzájemné interakce, a to ve dvojicích i skupinách. Účastníci si musí vzájemně naslouchat, v místnosti je však většinou ticho. Naslouchají si totiž těly, vzájemně se vnímají.

A co dělá Michaela Raisová, když není na Přemostění? Jak se vlastně dostala k učení pohybu? To mi přiblížila v rozhovoru..

Jak jste se dostala k pohybovým aktivitám? Co jste dělala před tím?

Dostala jsem se k nim naprostou oklikou. Moje první seznámení s pohybem bylo ještě před gymplem, kdy jsem chodila na kung-fu. Po gymplu jsem vystudovala čínštinu, amerikanistiku a anglistiku. V té době jsem přičichla k divadlu. Po jednom představení v Národním divadle jsem se rozhodla jít na obor Autorská tvorba a pedagogika na DAMU. Tam se zrodil i můj zájem o současný tanec. Proto jsem paralelně chodila ještě na HAMU na hodiny contemporary, což je současná taneční technika.

Dělalo Vám něco zpočátku velký problém?

Hned na začátku jsem zjistila, že prvky z bojového umění hodně

korespondují s partneřinou nebo moderním tancem. Takže když člověk ví, kde má těžiště, svoje centrum, tak mnohem rychleji chápe dané techniky. Problém mi ale dělají klasické baletní techniky, protože nemám klasický taneční trénink.

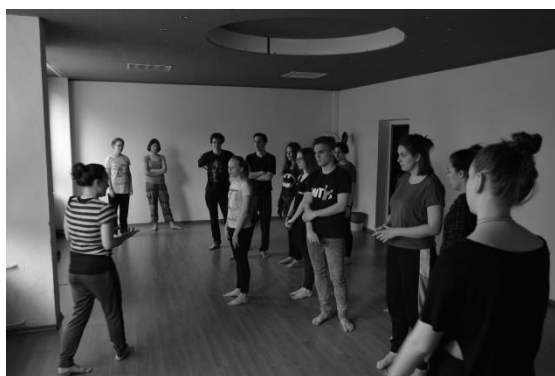
Pomáhá uvědomění si vlastního těla, jeho těžiště spolu se základními body nějak zdravotně? Může pomoci odstranit bolesti zad, hlavy atd.?

Samozřejmě. Na pohyb se dá dívat zaprvé z psychosomatického hlediska, protože to, co se nám děje v životě, se odráží i v tom, jakým způsobem se k sobě vztahujeme. Když si uvědomíme nějaké chyby, můžeme je potom měnit. Za druhé se samozřejmě učíme pracovat s tělem i tak, aby to pro nás bylo výhodné a pomáhali si tím. Je důležité pochopit, jak na tom jsme a kam dál můžeme.

Jakou základní věcí by se měl člověk řídit, aby měl správné držení těla a chůzi?

I si jen vzpomenout je dobré. Když si uvědomím svůj postoj, můžu s ním začít pracovat. Oporu máme v chodidlech, takže když mi někdo řekne, abych se narovnála, neznámá to, že se zvnějšku narovnáám. Nejprve se opřu o chodidla, uvědomím si, kde stojím. Pak teprve se můžu krásně narovnat.

Věnujete se v současné době pouze pohybovému cvičení a jeho učení, nebo se stále aktivně věnujete i divadlu?

Věnuji se aktivně i divadlu. Děláním různých pohybových projektů. Spolupracuji s tanečnicí a performerkou Janou Novoritovou, se kterou mám autorské představení. To několikrát do roka uvádíme na různých festivalech, v Altě a v Truhlárně na Žižkově. Také spolupracuji s Milošem Orsonem Štědrým. Spolupráci udržuji i s Národní galerií a choreografickým centrem

Sesta. Většinou jde o krátkodobé projekty. Například loni jsme dělali zajímavý projekt v Národní galerii s americkou choreografkou a senegalským výtvarníkem. Na grand opening ve Veletržní paláci jsem spolu s šesti dalšími tanečnicemi tančila před jeho ohromnou instalací.

lusk

Divadelní skupina Protipóly Kadaň - ONI?!

Divadelní skupina Protipóly Kadaň zahájila čtvrteční den se svým autorským představením ONI?!

Inscenace ONI?! nás vtahuje do světa tří lidí, kde ačkoliv každý z nich žije jinak, tak v konečné fázi se ukáže, že jejich problémy, které nám inscenace ukazuje přes různé experimenty, jsou stejné (samota, vylučování ze společnosti...).

Obecně mi připadalo, že už ze začátku se nastolilo celkem pomalé tempo, ale možná to bylo tak zamýšleno. Po chvíli se tempo a energie zvýšila a vydržela až do konce. Moc se mi líbil nápad, kterým bylo celé představení formulováno a hezké a vtipné byly i některé situace. Co se týče hereckých výkonů, tak u některých nebyla moc cítit energie. Ale když z herců energie cítit byla, tak to stálo za to. Tito herci nastolili tempo a ráz, které bylo po pomalejších scénách zapotřebí. Hodně se mi líbilo rozložení scény a světla. Nakonec mě nejvíce překvapil konec, který byl uklidňující a příjemně příběh ukončil.

Lukáš Komínek

rozhovor s členkou souboru

Proč zrovna toto téma?

Úplně prapůvodní nápad byl od projektu Kmeny a nám se líbilo, že každá kultura je odlišná, ale v podstatě jsou všechny stejné. A tak jsme se rozhodli, že to tímto ukážeme.

Kdo s nápadem přišel?

Řekla bych, že nápad to byl v podstatě všech, protože nám to přišlo

aktuální. To, co se děje kolem, pořád nějaké útoky na menšiny a podobné záležitosti, tak jsme to chtěli nějakým způsobem, akorát trochu míň kontroverzně, dát najevo.

Jak dlouho jste zkoušeli?

Představení jako takové zkoušíme asi dva měsíce, ale všechny materiály jsme shromažďovali už od září.

názory z publika

- „Líbilo se mi, že je to takové alternativní. Dobré, že to vymysleli sami. Bylo to docela pozoruhodné.“
- „Bylo to hodně táhlé. Chyběl mi tam spád. Pochopil jsem, co tím chtěli říct, ale nedojmulo mě to. A to mě mrzí.“
- „Bylo to docela pomalé. Nebylo to jako táhnoucí se med, ale takový Windows Update 98.“

zápis z diskuze

- je třeba rozhodnout se, jakou formou představení ztvárnit
- herci se u monologů nemají o co opřít
- pomalý temporytmus
- problém najít autenticitu, divák nejde s příběhem
- málo energie
- chybí režie, dramaturgie
- mohlo by se škrtat

Divadlo Vydýcháno – Andrew Coffey

Divadelní soubor Vydýcháno z Liberce přijel se skvělým představením i na letošní PřeMostění. V inscenaci Andrew Coffey se všichni herci neustále střídají o roli vypravěče a zároveň dokazují, že je možné vytvořit scénu jen s pomocí několika dřevěných latí, dvou stoliček a lucerny. I přesto na jevišti nepanuje chaos. Naopak. Vše je zřetelné a pochopitelné. Možnost bezprostřední změny scény zajišťuje dynamičnost celého představení. V jednu chvíli tak může hlavní postava skákat přes bažiny, ve druhé se zase ohřívat u krbu či vylézt na strom. Atmosféru pak dokreslují zvuky hudebních nástrojů ozývající se zpoza opony.

Celé představení přináší spoustu otázek. Kdo je ten člověk? Je to Peter, který má být už dávno mrtvý? A co vlastně chce? Odpovědi jsou už pak jen na nás, na divácích.

Martina Lusková

rozhovor se souborem

Co vás vedlo k volbě tohoto námětu?

Představení je inspirované irskou povídkou, kterou jednou přinesl na zkoušku jeden z našich dvou vedoucích. Text je velmi mystický a záhadný, přináší více otázek než odpovědí. My jsme se snažili na tyto otázky odpovědět, a tak došlo k domýšlení různých závěrů.

Představení muselo být velmi vyčerpávající. jak probíhaly zkoušky? Neměli jste toho po chvíli už plné zuby?

Nejsložitější pro nás nejspíš bylo ztotožnění s prkny. Párkrát jsme se málem

přizabili, když jsme se snažili najít co nejvíce alternativ pro jejich využití.

Kdo zajistil zvukový doprovod?

Naši vedoucí, hlavně Tomáš. Je to takový muzikant od přírody.

Co vás inspirovalo k vytvoření této scénografie?

Tajuplná atmosféra této povídky nám napověděla, že tlumené světlo a minimalistická scéna bude to pravé. Jednoho dne jsme zkrátka přinesli prkna na zkoušku a pak už jen pracovala fantazie.

názory z publika

- „Představení jsem viděla už na NaNečistu a myslím si, že tohle bylo mnohem lepší, nebo alespoň mně se to líbilo daleko víc.“
- „Nejdřív jsem byla hrozně zmatená, ale potom jsem se zorientovala a přišlo mi to super.“
- „Mělo to dobrou atmosféru, vtáhlo mě to, bavilo mě to.“

zápis z diskuze

- cit k materiálu a k práci s prkny, jevištní zručnost, sebranost
- problém s konečným vyzněním, konec se bije se zbytkem inscenace
- forma zpracování je obsahem představení
- poctivá práce, dobrý timing
- škoda, že není zdroj zvuků na scéně
- čekání, že se herci vrátí k tématu „co je pravda?“
- představení bavilo
- chybí prostor finálnímu tématu

ČAMU – U konce s dechem

Bad boy. Nasazuje si sluneční brýle a všechny nás oblažuje pohledem. Vlající bunda při jízdě na motorce. Dívky jdou do kolen. Je to fajn začátek.

Poté střílí do policisty a v pozadí hraje stará dobrá Nirvana. Dál se mi to líbí.

Ač se to nezdá, z uhlazeného kriminálního se během představení vyklube velmi sympatický mladík. Sice mluví jen o své urgentní potřebě pohlavního styku, ale i tak jsem se během představení přistihla, jak si kontrolojuji nohy a uvažuji, zda bych prošla jeho lýtkovou kontrolou.

Můj platonický vztah k Oliverovi bohužel kazila špatná artikulace nejednoho z herců. Navíc nepřetržitá hudba v představení nesrozumitelnosti příliš nepomohla. Mladý Belmondo se ale nenechal zastrašit a dál házel vtipy. A já do něj dál byla zamilovaná.

Žádná láska však netrvá věčně. Na konci namísto vygradování, představení spíše ztratilo dech. Gangsterský náboj se kamsi vypařil a s ním i Oliverovo kouzlo. Pak už jsem jen viděla smrt svého idola a uvědomila si, že mi to vůbec neláme srdce. Škoda. Ráda si občas zatruchlím nad smrtí své životní lásky. Každopádně myslím, že ČAMU se vydala dobrým směrem a až se jejich balada o Oliverovi trochu usadí, jistě uvrhne do deprese ještě mnoho divaček.

Ester Klimecká

Jak Váš soubor vznikl?

Jedná se o druhý ročník soukromé střední školy umělecko-manažerské. Děcka, která chodí na dramaťák. Soubor to není, je to třída.

Proč se jmenujete ČAMU?

My si děláme vlastně legraci. Jsme ze umělecko-manažerské školy a máme tam různé filmové nebo výtvarné obory. A ředitel se jmenuje Čadík. Tak tomu říkáme Čadíkova akademie múzických umění. A tohle jméno souboru jsme se rozhodli dát

do programu, protože by tam 2. ročník střední školy asi vypadal hloupě. Je to taková „punkáčovina“, což k představení asi sedí.

Co Vás přivedlo k námětu představení?

No, my jsme dlouho nevěděli, co dělat. A pak mě napadlo, že bychom mohli zkusit zrovna tohle. Děckám se to líbilo, tak jsme koukli na film U konce s dechem, který je předlohou. Hodně jsme se o tom bavili a pak už jsme jen přemýšleli, jak by se to dalo udělat na divadle.

názory z publika

- „Přišlo mi to strašně smutný, když jsem se nad tím zamyslela, ale bylo to moc hezký.“
- „Líbilo se mi to, je to jiné pojetí romantického příběhu.“
- „Byly tam nějaké drobnosti, které by se daly vylepšit – vyjadřování, místy to drhlo, sem tam se trochu líp sehrát. Obecně se mi to ale líbilo, mělo to nápad, vtip, spád. Někaké věci by mohly být pro diváka srozumitelnější, určitě to potřebuje ještě nějakou práci.“

zápis z diskuze

- slibný začátek
- líbil se výběr hudby, ale ne práce s ní, jelikož přehlušovala herce a působila víc a víc klišoidně
- žánrový problém, parodická rovina se bije s psychologickou
- škoda, že vystupovala jen část herců
- lidé si nejsou jistí záměrem představení – co chtějí divákovi říct?
- v závěru nejasné motivy
- v představení chyběla chvíle klidu
- pocit, že soubor přehrával filmovou předlohu

STOPA – Churchill byl zvíře

Churchill byl zvíře je dokumentární představení, které divákům vypráví příběh Johna Malcolma Thorpa Fleminga Jacka Churchilla, podplukovníka, který žil ve dvacátém století. Churchillův život se točí kolem armády, filmů a hry na dudy.

Soubor Churchillův životopis ztvárnil zajímavou formou – představení se skládalo ze dvou částí, které se vzájemně prolínaly. Jedna z nich byly krátké filmy, v části druhé účinkující

ztvárnili Johnův život pomocí činohry na jevišti.

Nápad s projekcí mi přišel zajímavý a natočené rozhovory se mi velmi líbily – nechyběl jim vtip ani energie. Oproti tomu se mi část činoherní zdála být pomalejší a méně energická. Místy se hrajícím povedly dobré vtipy a ve hře se ocitly i zábavné momenty, myslím si ale, že s více energií by vše lépe klapalo. Možná, že kdyby se představení hrálo na malé scéně, lépe by se udržela interakce s publikem a tempo-rytmus. Výběr tak velké scény mi nepřišel jako úplně šťastná volba. Vystavění inscenace je docela zmatečné. Zároveň mi není jasné, proč se soubor rozhodl tvořit hru zrovna na toto téma.

Denisa Černá

rozhovor s režisérkou

Jak váš soubor vzniknul?

Už je to hodně let a já už jsem třetí vedoucí. Soubor vznikl při Podještědském gymnáziu před deseti nebo patnácti lety.

Proč jste se rozhodli pro ztvárnění zrovna tématu války a životopisu pana Churchilla?

Chtěli jsme najít nějakého zajímavého člověka a zaujal nás Churchillův životopis. To, že je v inscenaci válka, je spíš druhotná záležitost.

Hrajete raději autorská představení, nebo představení podle předlohy?

Autorská, což dokazuje i tohle představení.

Jak ve vašem souboru probíhá nácvik představení?

Je to docela dlouhý proces. Letos jsme do toho ještě natáčeli ta videa, takže to bylo hodně náročné. Nejdřív se vždycky najde námět, potom se improvizuje, z improvizací se vytáhne to nejlepší, napíše se scénář a potom se zkouší podle scénáře, ladí se detaily a případně se ještě inscenace upravuje podle veřejné generálky.

názory z publika

- „Přišlo mi to hodně zajímavé. Zezačátku mě překvapilo to s těmi jmény. Každý právě čekal, že to bude ten Churchill, kterého všichni známe. Ale některé části byly takové utahané. Fungovalo to pěkně jako celek a super bylo propojení s promítáním.“
- „Docela dost se mi líbily herecké výkony a měli krásné herečky. Forma mi k tomuto představení vážně neseděla.“
- „Je zajímavé, že je to soubor plný kluků, nebo spíše chlapů. A přijde mi to jako škoda, že byli využiti takto. Bylo to zdlouhavé. Přišlo mi, že hrají o někom, koho mají rádi. Ale to, že ho mají rádi, se nepovedlo předat divákům.“

zápis z diskuze

- pochvala choreografie
- postava asistentky se zdála být zbytečná
- filmová část nespojitelná s tou divadelní
- proměnlivé tempo a živost
- provedení podráždí hercům nohy
- spousta nedotažených věcí
- řada pěkných míst
- nejasné motivy – proč inscenaci divadelníci hrají?

Ufftenživot – GoG

Ve čtvrtek večer jsme měli tu příležitost vidět představení s názvem GoG. Na sál jsme zavítali pomocí podsálí a dále jsme byli usazeni na nevídanou pozici. Naproti hledišti. Poté jsme měli možnost seznámit se s GoGem. Ten nám předvedl, co se v něm skrývá. A nebylo toho málo.

Jak jste přišli ke svému jménu?

Vzniklo to tím, že Jirka si na facebooku nastavil profilovou fotku, kde vypadá jako zhrzený romantický hrdina. Já jsem mu pod to napsala: „ufftenživot.com“. A z toho vznikl nápad, že se takhle budeme jmenovat. Byla to zkrátka náhoda. Název ztvárňuje patetičnost lidského života, kdy si pořád na něco stěžujeme, ale zároveň se nad tím zasmějeme.

Kdo vám pomáhal s choreografií?

Tu první choreografii jsme tvořili pomocí improvizací. Tancovali jsme, hledali prvky, které jsou pro nás charakteristické, a z nich jsme to celé skládali. Druhou choreografii jsme tvořili na základě filmu, ale když jsme to konzultovali, pomáhal nám Jaro Viňarský nebo Petra Tejnorová.

Máte pěkné webové stránky. Čí to byl nápad?

Jirka vytvářel ty stránky a projekci. On je hodně technicky a počítačově založený typ. A já jsem ilustrovala GoGa.

Je představení autorské, nebo podle předlohy?

Podle předlohy.

Jak jste přišli k této hře? Jak vás napadlo, že chcete hrát toto?

Je to podle knížky, kterou jsem studovala. Úplnou náhodou jsem si na ni vzpomněla a napadlo mě, že by se s ní dalo pracovat. Půjčila jsem ji Jirkovi a jemu se to zalíbilo. Tak jsme s tím začali pracovat, vybírat témata, která nás zajímají, a na základě témat jsme improvizovali různými formami.

Jsou vaše další představení v podobném duchu, stylu?

Více méně jo. Další představení, co máme, je založené na tanečním pohybu. Také vznikalo pomocí improvizací. A v představení, co teď zkoušíme, improvizujeme se slovem.

GoG je zkratka, nebo nějaké jméno?

To je jméno té knížky. Napsal ji Giovanni Papini. Jméno knížky je zároveň jméno hlavní postavy, která cestuje po světě, seznamuje se s různými osobnostmi. Žije absurdní život, protože má hodně peněz a může si všechno dovolit. Stěžuje si na celý svět, je to poněkud nepřijemná postava, která má špatné vlastnosti, co máme všichni, akorát si je nechceme přiznat.

mld

netakúplněrealita

Počítej si na prstech body.

Pokud máš nejvíc A, výsledek najdeš u A. Pokud máš nejvíc B, výsledek najdeš u B. Pokud máš nejvíc C, výsledek najdeš u C. Pokud nic nemáš, nenajdeš výsledek.

Mohl bys být kulisákem?**1) Je tma. Co uděláš?**

- a) Ztmavnu.
- b) Hledám světlo na konci tunelu, slibující odpovědi na veškeré mé životně zásadní otázky. A držim si palce.
- c) Nic.

2) Vidíš těžce zraněného. Co uděláš?

- a) Půjdu si do nejbližší trafiky dobit kredit, abych mohl zavolat pomoc, a koupit žvýkačky, načež mi v polovině úvahy o tom, proč jsem si žvýkačky vlastně koupil, přijde zpráva, potvrzující dobítí kreditu, náhle si však uvědomím, že je tísňová linka bezplatná. Tů lejt.
- b) V mžiku mu poskytnu první, druhou a třeba i třetí pomoc.
- c) Nic.

3) Svátek má Tereza. Co uděláš?

- a) Vezmu to na vědomí.
- b) Popřeju všem Naděždám v okolí.
- c) Nic.

4) Upadne ti kopeček zmrzliny. Co uděláš?

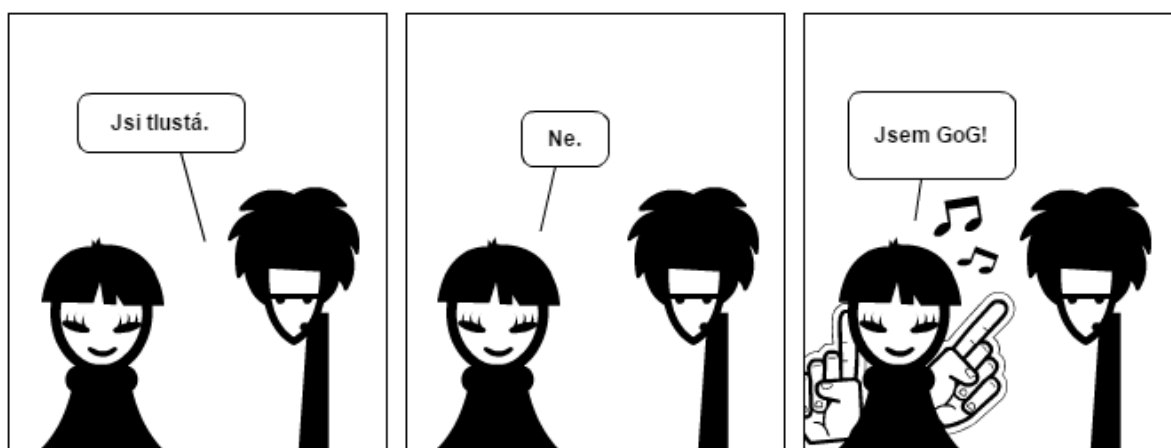
- a) Ušetřím své zdraví.
- b) Rozpustím se s ním, abych mu dal najevo, jak významným přítelem pro mě byl.
- c) Nic.

5) Teče ti nudle. Co uděláš?

- a) Smírím se s ponížením, které mi způsobila. Mrška jedna.
- b) Prostě jí utřu ne
- c) Nic.

Řešení:

A	B	C
Existuje jistá pravděpodobnost, že by tě mohli pro danou roli zvolit. Míra pravděpodobnosti uskutečnění tvého snu je však ovlivněna proračně dlouhou řadou faktorů. Mezi ně patří konstelace hvězd, směr proudění vzduchu, frustrační tolerance, bio zátěž, umělecká hodnota, zdravotní stav, struktura vlasů, globální oteplování, počet dobrých skutků, trestní bezúhonnost, boží přízeň, dědičné vlivy i molární hmotnost ethanu.	(- _ - (- _ -) - _ -)	Zajisté. Od dokonalé způsobilosti pro zmíněnou roli tě nedělí vůbec nic. Vůbec. Nic.

strip

tofu

program dne

- 14:00 – 14:40 *Tvoje Bába* - #zoufingtime
 15:15 – 15:45 *Kabaret Sauvignon* – Výběr z hrozných
 16:00 – 17:20 Bazar pro dobrou věc!
 17:30 – 18:30 diskuze (*Tvoje Bába*, *Kabaret Sauvignon*)
 19:30 – 21:00 *TY-JÁ-TR Načerno* – Prokletí rodu Baskervillů aneb pozor, zlý pes!
 21:30 – 22:30 *Dramplaus* – My.
 22:45 – 23:15 diskuze (*TY-JÁ-TR*)

SOUTĚŽ Č. 1!!!

Milí čtenáři, soutěž ze včera stále trvá. Nebojte se nás, my vás neukousneme! Stačí nakreslit beton a vyhrát zajímavou knihu! Své výtvary stále odevzdávejte Pěťovi ve stánku.

SOUTĚŽ Č. 2!!!

V průběhu dnešního dne dostanete ke každému jídlu zakoupenému ve stánku vaše vlastní krásné origami, na kterém bude napsán úžasný slogan. Zítra, tedy v sobotu, ve zpravodaji zveřejníme 6 sloganů, které jsou výherní. Pokud jste šťastným držitelem výherního sloganu, neváhejte to říct... (hádejte komu) Pěťovi ve stánku a my vás též obdarujeme zajímavými knihami!

festival PřeMostění vznikl za finanční podpory statutárního města Mostu

Dauphin

KNIHY DOBROVSKÝ

JOHN LEMON

Litvinoff

BENEDIKT
sport | rekreace | vzdělávání

Vítecký kraj

HOST
nakladatelství

RESPEKT

MINISTERSTVO
KULTURY

základní
umělecká
škola
F.L. Gassmanne Most

T. ARCHMANN
grafika